

16-10-2009

Intervenció del president de la Generalitat, José Montilla, a l'acte de signatura del Pacte Nacional per a les Infraestructures

Molt bon dia a tothom. Voldria començar aquestes paraules expressant el meu agraïment a totes aquelles persones, col·lectius i institucions que avui signen aquest gran acord.

Un agraïment que faig extensiu a aquells que han coordinat i participat en el procés de redacció i debat, amb un ànim constructiu, però que, al final, per raons que ara no toca entrar a valorar, han decidit no signar el Pacte. La seva aportació també té sentit i mèrit, i cal reconèixer-la. Arribar fins aquí no ha estat fàcil. No s'estava definint només un propòsit, ni una política determinada. Ni s'estava fixant un marc teòric o normatiu. Sinó que el que es perseguia -i s'ha aconseguit- era el consens bàsic sobre com ha de ser el nostre país, físicament, estructuralment, els propers anys, més enllà dels seus paisatges. Atenent i respectant el molt que hi ha fet, corregint les deficiències allà on n'hi hagi, però, sobretot, abordant amb decisió el que queda per fer, que també és molt.

El pacte Nacional per a les Infraestructures és el quart i darrer dels pactes que em vaig proposar impulsar, a començaments de l'any 2007, en assumir la presidència de la Generalitat. Creia i crec que hi ha consensos bàsics que un governant ha de procurar impulsar i aconseguir, perquè l'horitzó d'un país, per ser assolible i representar un veritable avenç per a la societat, ha de ser compartit, de manera transversal per la majoria.

Doncs bé, hem de reconèixer que, en menys de cinc anys, la societat catalana, sota el lideratge del Govern i amb la participació de molts agents socials i econòmics, ha viscut una colla de processos de debat, planificació i concertació sense precedents.

Processos que han permès anar decantant, un darrere l'altre els successius pactes nacionals; començant pels dos que ja es van assolir durant la legislatura anterior: L'Acord Estratègic, el febrer del 2005. I el Pacte Nacional d'Educació, el març de 2006. I continuant amb els quatre previstos per a aquest mandat: El de l'Habitatge; el de la Recerca, l'octubre de 2008; el d'Immigració, i, avui, el de les Infraestructures.

Mai, des dels primers anys de la Transició, s'havia produït un procés igual, de diàleg constructiu i participació positiva de la societat catalana, a tots els nivells.

Pocs senyals tan evidents trobaríem d'un canvi en profunditat en els criteris i les formes d'abordar la governació del país.

D'aquest canvi tan positiu tothom n'ha pogut ser partícip; i tothom qui hi ha participat se'n pot sentir legítimament orgullós. S'ha discrepat, sí. Però molt més encara s'ha acordat. Aquesta expressió contundent de la voluntat i de l'esperit de pacte de la societat catalana és un fet distintiu que vull remarcar i reivindicar.

Especialment ara, quan a la societat espanyola, sembla haver-hi encara molts partidaris d'alimentar altres climes que no són precisament d'acord, de manca de diàleg i de poca disposició per arribar a grans acords, que són més necessaris que mai.

Sempre hi haurà, lamentablement, qui cregui que empitjorar les coses el pot beneficiar, tot i tenir consciència de les dificultats i riscos per a la societat que la manca d'acord comporta. Els Pactes que s'han assolit eren possibles, eren convenients i, en aquests moments, diria que són necessaris, per fer anar el país endavant.

Probablement el de les Infraestructures era el més difícil d'assolir perquè és, també, el més complex, el que més volum de recursos ha de mobilitzar, el que més directament ha d'incidir en l'estructuració física, i també econòmica i social del nostre país. Perquè quan parlem d'infraestructures, normalment pensem en el seu impacte en la vertebració del territori i en el seu vincle directe amb el desenvolupament econòmic.

La millora de les infraestructures representa una contribució bàsica per al creixement i desenvolupament d'un espai físic i d'una societat. I serveix, especialment, per fixar les bases del seu creixement futur.

Per això, la inversió en infraestructures físiques constitueix una de les principals responsabilitats de qualsevol govern. Una inversió necessària en circumstàncies normals, i que esdevé imprescindible en períodes de crisi com l'actual.

Però, com dic, hi ha encara una tercera dimensió, tant o més important, que les anteriors, que és la incidència de les infraestructures sobre la qualitat de vida de les persones.

Les grans obres públiques incideixen directament sobre el nostre benestar. També per a això es fan. Les infraestructures adquireixen sentit si són útils a la societat a què van destinades, si fan una funció social i equilibradora, a més d'econòmica.

Les infraestructures formen part del nostre llegat per les properes generacions, en són una manifestació física. D'aquí la importància d'una correcta planificació, capaç de respondre a les necessitats actuals, però també de preveure les demandes i les necessitats del país en el mig i llarg termini.

D'aquí l'important esforç que les diferents administracions estan duent a terme d'uns anys ençà, per superar el dèficit crònic del passat i posar les bases per un desenvolupament correcte, suficient i eficient per la propera dècada.

El Pacte Nacional per a les Infraestructures respon a aquesta exigència i aquesta necessitat i és la culminació d'una aliança estratègica per dibuixar els mapes i definir les xarxes que han de permetre estructurar i, alhora, transformar Catalunya.

Com ha explicat el Conseller, estem parlant d'infraestructures de transport col·lectiu i de mobilitat, ferroviàries i viàries, que han de servir per reduir les desigualtats socials i reequilibrar territoris. Que han de permetre un creixement més harmònic de les diverses regions del nostre país.

Estem parlant, també, de Ports i Aeroports, d'abastiment, transport, distribució i depuració d'aigües; d'energia, de telecomunicacions i de sòl per a activitats productives.

I estem parlant d'intervencions que, en fer-se realitat, no esdevinguin noves ferides indiscriminades en el medi natural. Infraestructures i respecte al medi no són, no

tenen perquè ser, necessàriament incompatibles, si s'executen amb respecte i sensibilitat cap a un altre dels grans actius del nostre país, que és el seu paisatge.

Estem parlant de territoris, d'economia i de societat. Perquè els efectes que l'execució de les mesures previstes al Pacte tindrà en la nostra economia són eloqüents: Una inversió de 100.000 M€ durant els propers 12 anys.

Hem dit, i és cert, que la inversió pública a Catalunya, és des de fa un temps, la més important dels darrers 30 anys. Però és que, ara, aquests 100.000 M€ equivalen a més de 8.300 M d'inversió anual, per sobre de la mitjana d'inversió de la darrera dècada. I la inversió té associada l'oportunitat de generar molts llocs de treball.

De manera que aquest impuls de les infraestructures ha de ser, alhora, un agent dinamitzador de primer ordre. Que permetrà, per exemple, consolidar Catalunya com a porta logística del sud d'Europa i motor d'Espanya, gràcies a les inversions en logística, ports i transport de mercaderies.

Que ha de fer Catalunya líder espanyol en aeroports regionals, i avançar cap al lideratge dels aeroports del Mediterrani.

Que ha de permetre reforçar i completar els eixos que articulen i relliguen el país de Nord a Sud, de Llevant a Ponent, del litoral cap a l'interior i al voltant de la Regió Metropolitana de Barcelona.

Que ha de fer possible un creixement més harmònic, garantint les necessitats energètiques. Tant com gestionar de manera racional els nostres residus, i conjurar, definitivament les amenaces que patim com a conseqüència del clima mediterrani.

Que ens ha de situar en una posició de força per exigir que es completin els grans eixos continentals pels que aposta Catalunya, molt especialment el corredor mediterrani.

Com es diu en el document que avui signem, el Pacte persegueix, cinc finalitats bàsiques:

- Articular consensos amplis i bàsics
- Estimular i canalitzar la participació
- Promoure i fer més factible la planificació i la realització
- Garantir l'anticipació i reforçar la continuïtat
- I fer possible un gran esforç inversor, a curt termini, que ens ajudi a superar la crisi econòmica.

Però em permetran que els digui que ara és hora d'assumir una altra responsabilitat: La de transformar l'esperit i la lletra d'aquest pacte, en obres i realitzacions. La de convertir les orientacions en plans concrets i projectes precisos. I els projectes en realitats.

El Pacte és una guia, però ens l'hem de prendre com un mandat. Un mandat no només per al govern, sinó per a tots aquells que hi han treballat, i que l'han fet seu. No és un programa de govern d'uns partits contra uns altres. És un full de ruta de Catalunya. Per tant, és tota la societat catalana la que s'ha de sentir cridada i preocupada per aquest conjunt amplíssim de propostes i orientacions. És tota la societat que s'hi ha d'implicar de manera exigent. Més ben dit: autoexigent.

Cadascú assumint la responsabilitat que li correspongui, des del seu lloc. Sigui quin sigui aquest lloc, avui o en els propers anys.

Amb aquest darrer pacte, i els altres cinc, Catalunya, disposa d'un conjunt d'eines bàsiques per anar-se fent a si mateixa, els propers anys, humanament, físicament, econòmicament. Quina Catalunya siguem el 2020, depèn, més que mai, de nosaltres mateixos. Doncs som-hi.

Acabo agraint l'esforç, la participació i la feina de moltes persones i institucions, les que avui signem el pacte, i també els que no hi són.

Moltes gràcies.